

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Jana Peroutky a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X

proti:
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 6. 9. 2024, č. j. 104176/2024/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Dne 6. 10. 2022 požádala Z. B. (dále jen „žadatelka“) Městský úřad Vlašim vykonávající působnost vodoprávního úřadu a speciálního stavebního úřadu (dále jen „městský úřad“) o (1) povolení k odběru podzemní vody na pozemích st. p. X1 a p. č. X2 v katastrálním území a obci K. (všechny dále uvedené pozemky se nacházejí v tomtéž katastrálním území), (2) o vydání stavebního povolení pro vodní dílo (vrtaná studna) na pozemku st. p. X3 a (3) o povolení výjimky z odstupové vzdálenosti studny od pozemku veřejné komunikace.
- Městský úřad oznámil zahájení řízení o výše uvedených žádostech dne 12. 10. 2022.
- Žalobce jakožto vlastník vrtané studny na pozemku p. č. X4 podal dne 25. 10. 2022 prostřednictvím zmocněnce Mgr. M. K. (hydrogeologa) podání nadepsané jako „*odvolání a námitky ve věci povolení k odběru podzemních vod z nelegálního vrtu na pozemku parc. č. X1*“. V něm podrobně zpochybňoval vyjádření hydrogeologa Mgr. J. S. z června 2022 předložené

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

žadatelkou, namítal, že nezohledňuje skutečnost, že v důsledku předcházejícího nelegálního vrtu ztratil žalobce vodu, a tvrdil též nesoulad stavebního záměru s normou ČSN 75 5115.

4. Městský úřad se obrátil na Českou geologickou službu (dále jen „ČGS“) se žádostí o expertní posouzení hydrogeologických posudků. V reakci na tuto žádost obdržel dne 2. 10. 2023 kladné expertní vyjádření ČGS k průzkumnému vrtu na pozemku st. p. X1.
5. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2023 městský úřad žádostem vyhověl a zamítl požadavek žalobce na zastavení řízení i jeho námítky. Žalobce se odvolal.
6. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 18. 3. 2024 vyhodnotil žalobcovu odvolání ve vztahu k výrokům o povolení odběru podzemních vod a výjimky z odstupových vzdáleností jako nepřipustné. Ve vztahu k povolení vodního díla však odvolání bylo přípustné. I když shledal žalobcovy námítky nedůvodnými či nepodloženými, žalovaný zjistil, že městský úřad pochybil, neboť žádosti projednal, ač je nepodali další spoluvlastníci pozemku p. č. X2 a nebyl doložen ani jejich souhlas s podanými žádostmi. Žalovaný proto rozhodnutí městského úřadu jako celek zrušil a vrátil mu věc k novému projednání.
7. Žadatelka dne 18. 4. 2024 upravila žádosti tak, že se týkaly vrtané studny (pouze) na pozemku st. p. X1. Současně přiložila i souhlas druhé spoluvlastnice pozemku.
8. Městský úřad dne 6. 5. 2024 obeznámil účastníky řízení s pokračováním v řízení a stanovil jim lhůtu pro uplatnění námitek.
9. Žalobce dne 7. 5. 2024 uplatnil námítky. Zpochybnil hydrogeologické vyjádření Mgr. J. S. i expertní vyjádření ČGS a požádal o přizvání České asociace hydrogeologů jako účastníka řízení. Poukázal na to, že se etická komise České asociace hydrogeologů usnesla na tom, že navržené úpravy nelegálního vrtu na pozemku st. p. X1 nejsou dostatečné, aby zabránily dalšímu poškození životního prostředí.
10. Městský úřad opětovně rozhodnutím ze dne 25. 6. 2024, č. j. MUVL/ZIP/23934/2024/STK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), pod výrokem I) povolil podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2024 (srov. čl. LV bod 2 zákona č. 284/2021 Sb. a čl. II bod 1 zákona č. 182/2024 Sb.; dále jen „vodní zákon“) odběr podzemní vody z vrtané studny na pozemcích st. p. X1 a p. č. X2 v průměrném rozsahu 0,003 l/s, maximálně 0,25 l/s, měsíčně 25 m³ a ročně 101 m³ jakožto zdroje užitkové vody pro zálivku zahrady, výrokem II) vydal s odkazem na § 15 odst. 6 a § 55 odst. 1 písm. j) vodního zákona a podle § 94j a § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“) společné územní a stavební povolení k provedení vodního díla – vrtané studny na pozemcích st. p. X1 a p. č. X2 a stanovil pod body 1 až 18 podrobné podmínky realizace, výrokem III) udělil podle § 169 odst. 3 a 6 stavebního zákona výjimku z obecných požadavků na využívání území pro umístění studny, výrokem IV) zamítl žádost žalobce o zastavení řízení a výroky V) a VI) zamítl námítky žalobce uplatněné dne 25. 10. 2022 a dne 7. 5. 2024 jako nedůvodné.
11. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí městský úřad konstatoval, že expertní vyjádření ČGS služby je klíčovým podkladem pro rozhodnutí a městský úřad se s ním plně ztotožňuje. Namítané ovlivnění studny na pozemku žalobce bylo vyvráceno dodatečnou čerpanou zkouškou. Posudky předložené žalobcem nedokládají tvrzení o ztrátě podzemní vody a neobsahují žádné relevantní měření vydatnosti. Městský úřad také konstatoval, že při

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

porovnání údajů z roku 2000 a z měření z let 2022 a 2023 je hladina podzemní vody o minimálně 2 metry vyšší. Městský úřad s odkazem na vyjádření hydrogeologa Mgr. J. S. a expertní posouzení ČGS má za osvědčené, že odběrem nedochází k ovlivnění sousední studny na pozemku žalobce ani širšího okolí. Preventivně však v podmínkách 11 až 13 výroku II) žadatelku zavázal povinností zajistit při stavbě přítomnost stavbyvedoucího s oprávněním k těmto stavbám vodních děl a hydrogeologa a umožnit jim přístup ke stavbě. Neshledal důvod pro přizvání České asociace hydrogeologů, neboť není účastníkem řízení, a současně nepřijal požadovaná nápravná opatření podle § 42 vodního zákona, neboť ta slouží k odstranění následků nedovoleného vypouštění odpadních vod. Negativní ovlivnění životního prostředí nebylo v průběhu řízení před vodoprávním úřadem prokázáno a nynější stav vrtu není ČGS vnímán jako problém pro dokončení studny. K namítané ekologické újmě uvedl, že podle § 29 vodního zákona o náhradě škody rozhoduje soud, nikoliv vodoprávní úřad. K žádosti žalobce o zastavení řízení pak městský úřad uvedl, že řízení je možné zastavit pouze podle § 66 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Neshledal však naplnění žádného ze zákonem stanovených důvodů pro zastavení řízení.

12. Žalobce dne 3. 7. 2024 podal znovu odvolání, v němž požadoval zrušení prvostupňového rozhodnutí (jako celku) pro jeho nezákonnost. Namítal hydraulickou spojitost mezi oběma vrtů s tím, že městský úřad v průběhu řízení neověřil ztrátu vydatnosti vrtu žalobce, jejíž dopady na každodenní život své domácnosti popisoval. Nepřizvání České asociace hydrogeologů jako účastníka řízení označil za rozporné s § 110 vodního zákona. Setrval na tom, že odborné vyjádření Mgr. J. S. je nesrozumitelné a vnitřně rozporné, neboť jednak provedl vadně čerpací zkoušku a jednak ve svém textu připouští možnost ovlivnění sousední studny. Stejně tak rozporné a zavádějící zůstává i expertní vyjádření ČGS, neboť hydrodynamická zkouška byla realizována ve zcela změněných a ovlivněných podmínkách a závěry z ní jsou nekonzistentní a nejasné. Zopakoval své dřívější námitky a setrval na požadavku na jejich řádné vypořádání. Odvolání dále doplnil dne 27. 8. 2024 a poukazoval na to, že dochází k nepovolenému čerpání vody.
13. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 9. 2024, č. j. 104176/2024/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl odvolání žalobce do výroku I prvostupňového rozhodnutí jako nepřípustné a prvostupňové rozhodnutí ve výroku I potvrdil. V odůvodnění žalovaný sdělil, že jeho odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení vodního hospodářství, je od 1. 7. 2024 příslušný rozhodovat pouze o odvolání proti povolení k odběru podzemních vod podle § 8 odst. 1 písm. b) vodního zákona. Okruh účastníků v řízení o nakládání s vodami je taxativně vymezen v § 115 odst. 16 vodního zákona, pochybnosti o aplikaci § 28 odst. 1 správního řádu tak nemohou nastat. Účastníky řízení jsou podle zmíněného ustanovení pouze žadatelka a dále osoby podle § 115 odst. 4 a 7 vodního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023, tj. obec a občanské sdružení, které písemně o účastenství požádá. Žalobce však není žádným z takto vymezených účastníků, a tudíž do této části rozhodnutí nemůže podat odvolání. Žalovaný současně vysvětlil, proč neshledal ani důvod pro zahájení přezkumného řízení.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce se žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
15. Po úvodní rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že nebyl účastníkem řízení. V § 27 odst. 2 správního řádu jsou definovány jako účastníci řízení též osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech, přičemž žalobce již v průběhu správního řízení předložil dostatek důkazů o tom, že je nelegální stavbou dotčen na svých právech a že jeho nemovitost se v důsledku ztráty vody stala těžko obyvatelnou. Skutečnost, že po nabytí účinnosti nového stavebního zákona v červenci 2024 došlo k rozdělení společného řízení na dvě samostatná řízení, považuje žalobce za logicky chybnou, nepřilehavou a věcně nesprávnou. Žalobce je přesvědčen, že je účastníkem řízení i v části týkající se povolení nakládání s vodami, a to i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 6. 2024, č. j. 10 As 110/2023-30, a považuje se za opomenutého účastníka.
16. Dále pak žalobce namítal věcná pochybení v posouzení. Městský úřad podle žalobce dostatečně nezohlednil hydraulické propojení mezi nelegálním vrtem a vrtanou studnou žalobce, které zapříčiňuje dlouhodobé snížení vydatnosti vrtu žalobce. Postupoval tak v rozporu se zásadou předběžné opatrnosti podle § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí. Dlouhodobý nedostatek vody rodině žalobce způsobuje extrémní stres a značně snižuje kvalitu jejich života. Předložené důkazy a námítky, které prokazují negativní dopad nelegálního vrtu na studnu žalobce, však městský úřad ignoroval. Městský úřad podle žalobce ani dostatečně neověřil vyjádření hydrogeologa Mgr. J. S., který závěry svého vyjádření popřel před etickou komisí České asociace hydrogeologů a Mgr. M. K. Zároveň odmítl i nabídku České asociace hydrogeologů k odborné spolupráci, což podle žalobce svědčí o nesprávném vyhodnocení podkladů a neúplném šetření.
17. Prvostupňové rozhodnutí nestanovilo dostatečné kontrolní mechanismy, které by vyloučily negativní ovlivnění studny žalobce, a městský úřad tak porušil žalobcovo ústavně zaručené právo na příznivé životní prostředí. Žalobce proto žádá o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání, při kterém městský úřad zohlední všechny důkazy a zavede dostatečné kontrolní mechanismy k zajištění nezávadné pitné vody pro žalobce a jeho rodinu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podstatou věci byla otázka (ne)přípustnosti odvolání žalobce a jeho pozice v odvolacím řízení. V tomto směru to byl ale veřejnoprávní předpis, který znemožnil žalovanému věcně posuzovat žalobcovo odvolání. Podle judikatury NSS je okruh účastníků ve vodoprávním řízení taxativně stanoven vodním zákonem (konkrétně § 115) a nelze jej rozšiřovat o další účastníky, ani kdyby se takové osoby domnívaly, že jsou rozhodnutím dotčeny na svých právech. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudky NSS ze dne 19. 2. 2010, č. j. 2 As 45/2009-65 [pozn. soudu: číslo listu má být správně 100], ze dne 15. 3. 2007, č. j. 2 As 50/2006-111 [pozn. soudu: číslo listu má být správně 130], ze dne 29. 10. 2009, č. j. 5 As 57/2009-63 [pozn. soudu: číslo listu má být správně 53], a ze dne 19. 6. 2007, č. j. 5 As 19/2006-59, č. 1483/2008 Sb. NSS.
19. Z hlediska věcného neměly podle žalovaného spory mezi Mgr. J. S. a Mgr. M. K. žádnou relevanci. Zmínky o potenciální možnosti ovlivnění sousedního vrtu žalovaný vnímá jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

projev standardní znalecké praxe, kdy si odborník nemůže být nikdy 100% jist svým závěrem, a proto z opatrnosti uvede i eventualitu, kterou nemůže zcela vyloučit. Žalovaný je v každém případě přesvědčen, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy, a proto je žaloba nedůvodná.

20. Žalobce v replice upozornil na to, že judikatura odkazovaná žalovaným je zcela nepřiléhavá a netýká se sporné problematiky. Následně pak znovu zopakoval žalobní argumentaci s tím, že jako vlastník studny vzdálené pouhých 30 m od nelegálního vrtu byl jeho realizací negativně dotčen snížením vydatnosti vodního zdroje až na krajní mez, v důsledku čehož je i několikrát denně bez vody. Dodal, že možnost vzájemného ovlivnění vrtu žalobce a žadatelky připustil i Mgr. S. a nevyloučila je ani ČGS. Hydrogeolog Mgr. K. provedl hydrodynamickou zkoušku na pozemku st. p. X1, při níž zjistil přímou hydraulickou spojitost mezi oběma vrty. Trvá proto na tom, že podle § 27 odst. 2 správního řádu byl účastníkem řízení a byl oprávněn podat odvolání.

IV. Posouzení žaloby soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 9. 2024, žaloba byla podána dne 17. 10. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť se má za to, že účastníci řízení s takovým postupem v návaznosti výzvu soudu vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
22. Žaloba není důvodná.
23. Předně soud předesílá, že v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako nepřipustného je správní soud podle ustálené judikatury v mezích žalobních bodů oprávněn zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2010, č. j. 8 As 55/2009-96, či bod 14 rozsudku NSS ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 As 345/2017-20). Z tohoto důvodu soud přihlédl výhradně k žalobním bodům, v nichž žalobce argumentoval § 27 správního řádu a rozsudkem NSS ze dne 17. 6. 2024, č. j. 10 As 110/2023-30, a popisoval, proč má za to, že měl být účastníkem řízení. Soud se naopak nemohl blíže zabývat věcnými argumenty, které poukazovaly na nedostatečně zjištěný skutkový stav, nezohlednění hydraulického propojení mezi vrtem žadatelky a vrtem žalobce, stejně jako na nesprávnost vyjádření hydrogeologa Mgr. J. S. a nevypořádání žalobcových námitek městským úřadem.
24. Jádrem nyní projednávaného sporu je čistě pouze otázka, zda žalovaný správně posoudil účastnictví žalobce v řízení o povolení k nakládání s vodami. Soud se nemůže zabývat věcnými námitkami žalobce, jelikož pokud by žalobce byl účastníkem správního řízení, musel by se jimi prvně zabývat žalovaný (jeho rozhodnutí by bylo nezákonné, neboť tak neučinil); pokud naopak účastníkem nebyl, jsou věcné námitky žalobce pro účely výroku povolujícího nakládání s vodami zcela bevýznamné. Žalobce by sice mohl i jako neúčastník samostatně napadnout žalobou prvostupňové rozhodnutí, to však nyní podanou žalobou nečiní a své věcné argumenty spojuje jen s otázkou svého údajného účastnictví v řízení. Mezi žalobcem a žalovaným je konkrétně sporné, zda výčet účastníků řízení o povolení k odběru podzemní vody ve vodním zákoně je taxativní a nelze jej nijak rozšiřovat, anebo zda se vedle

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

něj prosadí i účastenství osob potenciálně dotčených povoleným odběrem podle obecné právní úpravy v § 27 odst. 2 správního řádu.

25. Podle § 115 odst. 15 věty první vodního zákona platí, že *účastníkem řízení o povolení k odběru podzemní vody je žadatel a dále osoby podle odstavců 4 a 7.*
26. Podle § 115 odst. 4 vodního zákona *jsou účastníkem řízení též obce, v jejichž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
27. Podle § 115 odst. 7 vodního zákona věty první *je účastníkem řízení právnická osoba podle odstavce 6 [tj. právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, a která vznikla alespoň 3 roky před dnem oznámení o zahájení řízení podle tohoto zákona nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob na podporující listině], s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, pokud do 8 dnů ode dne sdělení informace podle odstavce 6 [tj. o zahájení správního řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy chráněné vodním zákonem] písemně oznámí svou účast v řízení vodoprávnímu úřadu.*
28. Podle § 27 odst. 2 správního řádu *jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.*
29. Podle § 27 odst. 3 věty první správního řádu *jsou účastníky rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon.*
30. Lze zmínit, že v průběhu správního řízení byl vodní zákon v souvislosti s přijetím nového stavebního zákona několikrát novelizován, mj. zákonem č. 284/2021 Sb. a zákonem č. 149/2023 Sb. Zatímco první jmenovaný změnový zákon se aplikoval dle svého čl. LV bodu 2 i na probíhající řízení, druhá z těchto novel se podle svého čl. II bodu 1 na dříve zahájená řízení neuplatnila. Podstatné změny se týkaly „stavebněprávní“ části společného řízení ve věci vodních děl, v důsledku čehož od 1. 1. 2024 v zásadě vydávají povolení k provedení stavby vodního díla obecné stavební úřady, a nikoliv vodoprávní úřady v pozici speciálního stavebního úřadu. Vodoprávní úřady mají nadále již na starosti jen „vodoprávní“ část společného řízení v podobě povolení k nakládání s vodami, o němž rozhodují samostatným rozhodnutím. Jinými slovy řečeno, řízení o těchto dvou povoleních je od 1. 1. 2024 svěřeno do pravomoci dvou odlišných správních orgánů a vedení společného řízení o „stavebněprávní“ a „vodoprávní“ části, jak tomu bylo doposud, již tedy není možné.
31. Pro nyní projednávanou věc je však podstatné, že i přes přijaté novelizace vodního zákona zůstala otázka *rozsahu* účastenství (§ 115 odst. 15) v řízení o povolení k odběru podzemní vody (tedy ve „vodoprávní“ části) nedotčena. Změna podmínek pro účast ekologických spolků ani posun v číslování odstavců § 115 nemá na posouzení účastenství žalobce jakožto fyzické osoby – vlastníka sousední studny potenciálně ovlivnitelné záměrem, k němuž byl výrokem I) prvostupňového rozhodnutí povolen odběr podzemní vody, žádný vliv.
32. Soud tak při posouzení rozsahu účastenství v řízení o povolení k odběru podzemní vody vyšel ze shora citovaného § 115 odst. 15 vodního zákona a z rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2022, č. j. 10 As 105/2021-42, který se k jeho výkladu vyjádřil v bodech 17 a 18 následovně: „*Původně bylo účastenství v řízení podle vodního zákona pojmuto jako speciální*

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

*úprava jednak ke správnímu řádu, jednak ke stavebnímu zákonu. Pokud vodní zákon nestanovil jinak, postupovaly vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popřípadě podle stavebního zákona, týkalo-li se řízení vodních děl (§ 115 odst. 1 vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010). [...] Počínaje 1. 8. 2010 (od novelizace provedené zákonem č. 150/2010 Sb.) se jednak změnil úvodní odstavec § 115 vodního zákona (nyní už subsidiárně neodkazuje také na správní řád, ale jen na stavební zákon), **jednak bylo speciálně upraveno účastenství v řízení o povolení k odběru podzemní vody** (a také o určení správce drobného vodního toku nebo jeho zrušení; § 115 odst. 15 – později odst. 16 – vodního zákona). **Tato nová úprava je komplexní a vylučuje obecnou úpravu účastenství podle stavebního zákona** (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2014, č. 10 As 77/2014-62, Z-Group Steel Holding). Důvodová zpráva k nové úpravě poukázala na to, že vodoprávní řízení často zatěžují spory či pochybnosti o účastenství. Stalo se celkem běžnou praxí, že se za účastníky vodoprávního řízení o povolení k odběru podzemních vod automaticky považují též vlastníci pozemků, na nichž se s vodou nakládá. Důvodová zpráva k tomu zdůraznila, že povrchové ani podzemní vody nejsou předmětem vlastnictví a nejsou součástí ani příslušenstvím pozemku, na němž nebo pod nímž se vyskytují. Proto se zákonodárce rozhodl úpravu účastenství zpřesnit.“*

33. Výčet účastníků „vodoprávní“ části řízení podle § 115 vodního zákona zůstává (i po novelizacích vodního zákona) taxativní a účastenství tak v případě, že je rozhodováno o povolení k odběru podzemní vody, nelze odvozovat z obecné právní úpravy ve správním řádu, neboť její použití § 115 odst. 15 vodního zákona svým uzavřeným výčtem vylučuje. Jde o ten případ účastenství podle § 27 odst. 3 správního řádu, v němž je vymezení účastníků v § 27 odst. 1 a 2 správního řádu nahrazeno výčtem obsaženým ve zvláštním zákoně, jímž je v tomto případě právě § 115 odst. 15 vodního zákona. Jinak by tomu mohlo být v případě odlišných povolení k nakládání s vodami podle vodního zákona (srov. např. povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a žalobcem zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2024, č. j. 10 As 110/2023-30), ale jde-li o povolení k odběru podzemní vody, není rozhodné nic jiného, než naplnění podmínek účastenství podle § 115 odst. 15 vodního zákona ve spojení s odstavci 4 a 7 téhož ustanovení (shodně viz též rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2014, č. j. 10 As 77/2014-62, body 13 a 14, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 2. 2022, č. j. 77 A 72/2021-41).
34. Soud potvrzuje, že žalobce v daném řízení nebyl ani žadatelem, ani obcí, v jejímž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, ani právnickou osobou soukromého práva ve smyslu vodního zákona. Nelze mu tedy přisvědčit, že měl být účastníkem řízení i ve „vodoprávní“ části řízení a že měl žalovaný jeho námítky mířící proti „vodoprávní“ části rozhodnutí vypořádat. Ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu na to nemá žádný vliv.
35. Pro úplnost je přitom třeba zdůraznit, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto pouze o části odvolání žalobce směřující výhradně proti výroku I prvostupňového rozhodnutí. Nijak jím tedy není předurčeno, že by se žalovaný nemohl či neměl zabývat odvolacími námítkami ve vztahu k dalším výrokům prvostupňového rozhodnutí týkajícím se společného povolení vodního díla.
36. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud odvolání žalobce v části směřující proti výroku I) prvostupňového rozhodnutí zamítl s odkazem na § 92 odst. 1 správního řádu pro

nepřípustnost, neboť zcela správně vyhodnotil, že žalobci v této části nesvědčilo účastenství.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že je žaloba nedůvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. I když samotná žaloba důvodná není, soud nepřehlédl, že replika žalobce poukazující na nepřiléhavost judikатурních odkazů ve vyjádření žalovaného je zcela opodstatněná. Nejde jen o chyby v číslech jednacích označených judikátů zmíněné v bodě 18, nýbrž o to, že odkazovaná judikatura se (snad s jednou výjimkou, kde by o vzdálené souvislosti snad bylo možné uvažovat) řešené problematiky ani okrajově netýká (jeden z judikátů řeší problematiku ochranných známek, druhý opožděné zaplacení soudního poplatku atp.). Množství a kvalita těchto vad spolehlivě vyvrací, že by šlo o ojedinělé překlepy a jiné chyby v psaní. Vyjádření žalovaného vykazuje charakteristiky výtvaru tzv. umělé inteligence, což by samo o sobě ještě nevadilo. Problémem je ale to, že nebyl podroben opravdové kontrole před odesláním. Soud zde připomíná usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2025, sp. zn. I. ÚS 3004/25, který takovou nedbalost „pisatele“ podání a jí vyvolané zcela zbytečné zatížení soudu potrestal pořádkovou pokutou ve výši 25 000 Kč. Soudu je známo, že žalovaný byl v uvedenou dobu abnormálně zatížen, proto nakonec pro tentokrát k uložení pořádkové pokuty nepřistoupil. Považuje však za nezbytné žalovaného varovat, že pokud by se na jeho přístupu v tomto směru nic nezměnilo, soud může v budoucnu svůj přístup přehodnotit a v případě takových neověřených, automaticky generovaných a zavádějících podání k uložení pořádkové pokuty přistoupit.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Praha 6. února 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.